

har kvalt deres eget Barn. De har ikke alene kvalt deres eget Barn ved at hævde, at de ikke kunde gaa med til Importreguleringens Opretholdelse, naar Venstre ikke vilde være med, men de har kvalt et Barn, som er deres eneste, saa vist som Importreguleringen jo betegner alt, hvad de Radikale har ment at kunne gaa med til for at mildne og afbøde Virkningerne af Erhvervskrisen. Naar de altsaa ikke vil opretholde Importreguleringen, ikke vil være med til Importreguleringen, saafremt Venstre ikke vil, og naar de paa den anden Side saa ubarmhertigt kritiserer det Lovforslag, som her er forelagt, saa synes jeg, at det Spørgsmaal paa ny rejser sig: Ja, men hvad vil de Radikale da i Grunden? Vil de overhovedet ikke noget selvstændigt paa deres eget Partis Vegne? Vil de lade det hele staa hen, til en fremtidig Valgsituation ligger mere klart og oplagt? Jeg kunde tænke mig, at det er det, der er Hensigten, og jeg maa til Trods for det ærede Medlem Hr. Dahlgaards Protester sige, at jeg beklager denne Høg-over-Høg-Politik mellem det radikale Venstre og det moderate Venstre. Den minder paafaldende om de to trættekære Bønder i Gustav Frødings Vårmlandsvise:

Jan Ersa, Per Persa,
de höllo aldrig fred. —
Gick det på tok i Nackabyrn,
var det kalas i Backabyrn,
och glädjen stod i tak.
Var mörk i håg Per Persa,
som solen sken Jan Ersa
och gjorde brygd och bak. —
Så stredo de, så trätte de,
så lefde de, så mätte de
hvarandra skeppan full. —
Jan Ersa, Per Persa,
de höllo aldrig fred.

Saaledes er Forholdet imellem disse to udmærkede Afskygninger indenfor det gamle liberale Parti, og jeg venter, at end ikke det store Opgør, end ikke den store Dommedag, som hedder Valget, vil fuldstændigt ophæve denne trættekære Tilbøjelighed imellem de to Brodergrupper indenfor det liberale Parti. Og jeg tror, at det er en af de ulykkelige Grunde til, at vi baade paa det ene og det andet Omraade i vort politiske Liv stadig befinder os i det, som en radikal fransk Politiker for Aar og Dag siden har kaldt en stagnerende Sump. Denne stagnerende Sump gør sig mere og mere mærkbar i vort politiske Liv, og den gør sig ikke alene mere mærkbar, men den er i den offentlige Menings Omdømme, om det maa være mig tilladt at bruge det

Udtryk, begyndt at lugte temmelig langt ud over Landet.

Men fordi det radikale og det moderate Venstre fortsætter deres velkendte, snart 30-aarige Broderstrid, derfor er der jo ikke nogen Grund for det konservative Parti til at slaa af paa sine Principper og sine Vælgerinteresser og sine Ideer og navnlig ikke, da man jo fra toneangivende konservativ Side har hævdet, at de Konservative ikke i mindste Maade var bange for at gaa ud til Valg i Foraaret, hvis de ikke kunde opnaa et brugeligt og frugtbart Forlig med Venstre. Jeg forstaa derfor ikke, at de Konservative er gaaet med til et Forlig af denne Beskaffenhed, thi det er jo ganske utvivlsomt, at den Smule, de har opnaaet her — og det er kun en Smule, saa vist som det ganske sikkert drejer sig om et valgtaktisk Tilbagetog fra Venstres Side og ikke om en reel politisk Fornyelse —, er kun en lille bitte Draabe Honning i de Konservatives Bæger; det næste Stadium vil blive en stadig Paafyldning af mere og mere Malurt, maaske endda Skarntydesaft, fra Venstres og de Radikales Side. Jeg forstaa derfor ikke, at de er gaaet med til dette Forlig, og jeg maa for mit Vedkommende sige, at der, efter hvad der hidtil er oplyst fra konservative Politikere og af Venstres Politikere, ikke foreligger nogen som helst Grund til ud fra en konservativ realpolitisk Betragtning at opgive den Importregulering, som vi har haft, og om hvilken jo under Finanslovedebatten det ærede Medlem Hr. Drachmann og det ærede Medlem Hr. Borgbjerg var saa rørende enige, og om hvilken det ærede Medlem Hr. Pürschel ikke blot Gang paa Gang i sine Ordførertaler, men siden i en kort Bemærkning til en af de højtærede Ministre, der troede, at den var opgivet, og regnede med, at den var opgivet fra konservativ Side, udtrykkelig gjorde opmærksom paa, at „vi Konservative har aldeles ikke opgivet Importreguleringen, deri tager den højtærede Minister fejl“. Naar man har hævdet dette Standpunkt, og naar man har været i det paagældende Udvalg og har faaet Syn for Sagn for, at alle Venstres Paaberaabelser af udenlandske Vanskeligheder ikke har noget reelt paa sig — hvor der er Tale om Vanskeligheder, er det Vanskeligheder, der hidrører fra dansk diplomatisk Ubehjælpssomhed og Kejtethed, men det er jo ikke Vanskeligheder, som man principielt fra et konservativt Interessesynspunkt behøver at respektere eller bøje sig for, og andre Vanskeligheder foreligger ikke udover de taktiske mellem det